

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခေတ်ပျိုဖြူ

ကြယ်တစ်စင်း ရင်ခုန်သက်သေ
လျှို့ဝှက်ချက် အိပ်ပျက်ည

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း(၁)

ခေတ်ပျိုဖြူ

ကြိတ်တစ်စင်းရင်ခုန်သက်သေ လျှို့ဝှက်ချက် အိပ်ပျက်ည

(အပြင်းစားအချစ်လုံးချင်းစတူသစ်)

“ကျွန်မအပြစ် မပါခဲ့ပေမယ့် အမှားလုပ်တဲ့သူဟာ
ကျွန်မ မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်မအသည်း တကယ်ကို
ကွဲရပါတယ်၊ သွေးတွေ စီးကျမနေပေမယ့် ကျွန်မ
အသည်းကွဲရပါတယ် ကိုသွေးနေ”

အခန်း(၁)

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ဧည့်ခန်းလေးအတွင်း
ဖေဖေစကားသံအဆုံးမှာတော့ ပိုပြီး တိတ်ဆိတ်သွားရတော့သည်။

“မမျှော်လင့်ဘဲ မှားသွားခဲ့တော့ မောင် တာဝန်ယူချင်တယ် စိမ်းရယ်၊
ဟိုကလေးမလေးက ငယ်ကလည်း ငယ်တော့လေ၊ ဘူဘဝလေး မောင့်ကြောင့်
ပျက်ရတာ ဆိုတော့ကွယ်”

နိုင်ငံခြားမှာသာ အနေများပြီး တစ်နှစ်တွင် တစ်လလောက်သာ
မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာ တတ်သော ဖေဖေက အလုပ်အကိုင်လည်း ကြိုးစားသလို
စီးပွားရေးလည်း အရှာကောင်းသူဖြစ် သည်။

နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ စီးပွားရှာနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏
မိသားစုနှင့် ခွဲနေရချိန်မှာ အထီးကျန်စွာ ပင်ပန်းမှုနှင့် ခံစားနေရမည်ဆိုတာကို
သူမကတော့ ဖခင်ဖြစ်သူကို ခံစားနားလည် ပေးနိုင်သည်။

ဒါပေမယ့် မေမေ့အတွက် ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ဆိုပြီး

ပေါ်လာတာကိုတော့ မကြိုက်ချင် ပေ။ ဖေဖေသာ မုဆိုးဖို တစ်ယောက်ဆိုရင်တော့
ကျေနပ်ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံပေးမိမှာ အမှန်။ ဖေဖေ့ကို သူမ
သမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် နားလည်လက်ခံပေးနိုင်ပါသည်။

“သမီး ဖေဖေ့ကို အပြစ်မတင်တော့ဘူးလားကွာ”

ဖေဖေက သူမပခုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း မေးလာခဲ့သည်။
အပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်အနေနှင့် နေရထိုင်ရ ခက်စွာအပြစ်ဝန်ခံနေသော ဖေဖေ့ကို
သူမ တကယ်လည်း သနားမိပါသည်။ သူမနှင့်မှ ရွယ်တူပါလို့ ပြောရလောက်အောင်
ငယ်ရွယ်သော ကောင်မလေး တစ်ယောက် သူမအဖေကြောင့် ဘဝပျက်ရတာ
ကိုလည်း လက်ခုပ်ဆိုတာ တစ်ဖက်တည်းတီးလို့ မမြည်ဘူးလို့လည်း
မဝေဖန်ရက်ပါ။ သနားတော့ သနားမိပါသည်။

ဖေဖေ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ရှာလိုက်တာကို
မကျေမနပ်ဖြစ်မိပေမယ့် ဖြစ်ခဲ့ပြီးမှတော့ ဖေဖေမှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ပဲ
ယူဆလိုက်ပါသည်။

အားလုံးထဲမှာ သနားဂရုဏာအသက်ရဆုံးကတော့ မျက်ရည်လဲသော
မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေခဲ့သော မေမေ့ကိုပါပဲ။

ဘာအပြစ်မှမရှိရပါဘဲ စိတ်ဆင်းရဲရဖို့အတွက် မထိုက်တန်ဘူးဟု
ထင်မိသည်။ အရမ်းလှ၊ အရမ်းကျက်သရေရှိပြီး သဘောထားကြီးလွန်းလှသည့်
မေမေ၊ ယောက်ျားအပေါ်မှာလည်း သဘောထားကြီးလွန်းလှသည့် မေမေ၊
ယောက်ျားအပေါ်မှာလည်း ချစ်ခင်လေးစားလွန်းသည့် မေမေ၊ အိမ်ထောင့်တာဝန်
လူမှုရေး အစရှိတဲ့ ကိစ္စတွေဘက်မှာလည်း မလစ်ဟင်းစေရဘဲ
ထောင့်စေ့အောင်လုပ်တတ်တဲ့ မေမေ၊ ဖေဖေအမျိုးတွေကိုယ်တိုင်ကတောင်
ဖေဖေထက် မေမေ့ ကို ပိုရင်းနှီးခင်မင်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတဲ့ မေမေ။ ဘာအပြစ်မှ

မကျူးလွန်ရပါဘဲနှင့် မေမေခံလိုက်ရသည့် လောကဓံ၏ ထိုးနှက်ချက်က ရက်စက်လွန်းလှသည်။

သူမကတော့ အဖက်ဖက်မှ ဝင်ရောက်ခံစားပေးကာ-

“ဖေဖေ့ကို သမီး အပြစ်မတင်ရက်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဖေဖေဟာ သမီးရဲ့ ဖေဖေ ပဲလေ”

“စိတ်ချပါသမီးရယ်၊ ဖေဖေဟာ သမီးရဲ့ဖေဖေ စိမ်းရဲ့ခင်ပွန်းနေရာကနေ တစ်လက်မလေး မှ မရွေ့စေရပါဘူး၊ ဖေဖေ ကတိပေးပါတယ်”

ဖေဖေဘက်ကတော့ ခါတိုင်းလို နိုင်ငံခြားကဇနီးနှင့် ဆယ်လကျော်နေပြီး ရန်ကုန်က ဇနီး နှင့် တစ်လကျော် လာနေမည်ဟု စိတ်ကူးထားပုံရသည်။

“ရှင့်ကို ကျွန်မ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ် ကိုသွေးနေ”

မေမေ့စကားအဆုံး ဖေဖေမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။
ရုပ်ကလေးက ချောသလို တက္ကသိုလ်တွင် ကွင်းဖြစ်ခဲ့သော မေမေ့ကို ဖေဖေက သုံးနှစ်တိတိ လိုက်ခဲ့ရပါသည်။ ဇွဲကောင်းလွန်းသော ဖေဖေ့ကို နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်မှ ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့ပြီး စောင့်ကြည့်ခဲ့သေးတာ ဖြစ်သည်။

သုံးနှစ်လောက် ချစ်သူသက်တမ်းကြာမှ လက်ထပ်ခဲ့သော နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းသည့် မေမေသည် ဖေဖေ့ကို မောင်လို့ ချစ်စနိုးနှင့် ခေါ်ခဲ့တာပါ။
“မောင် စိမ်းကလေး” ဟု အမြဲပြောတတ်သော မေမေက ကိုသွေးနေ၊ ကျွန်မ ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းက မေမေ့ဘက်က ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြသခဲ့ပါပြီ။

“စိမ်းကိုပဲ မောင်ချစ်ခဲ့တာပါ၊ ယုံပါ စိမ်းရယ်”

ဖေဖေက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မေမေ့ဘက်ကို လှည့်ရင်းပြောသည်။

“ကျွန်မ ယုံမိတယ် ကိုသွေးနေ၊ သမီးလေးရှေ့မှာပဲ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း

ပြောရမယ်ဆိုရင် တော့ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေက အချစ်စစ်က တစ်နေရာ၊
သာယာမှုက တစ်နေရာဆိုပြီး နှစ်နေရာ ခွဲပြီး ချစ်နိုင်ကြပေမယ့်
ကျွန်မတို့မိန်းမသားတွေမှာတော့ အဲဒီ လို မရှိခဲ့ကြဘူး။ ရှင်အပြစ်ကို ကျွန်မ
နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ တကယ်ပြောတာပါ။ ရှင်က ယောက်ျားပဲ၊ ဒီနိုင်ငံမှာ
သမီးကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့နိုင်လို့ နိုင်ငံခြားကို မလိုက်နိုင်တဲ့
ကျွန်မရဲ့လုပ်ရပ်ကိုလည်း ကျွန်မ နောင်တမရပါဘူး။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ခြောက်နှစ်တိတိ စောင့်ကြည့်ပြီး
လေ့လာခဲ့တာ တောင်ဆုံးဖြတ်ချက် မှားယွင်းမိလေခြင်းရယ်လို့လည်း ကျွန်မ
မပြောပါဘူး။ ကျွန်မ ဒီအချိန်မှာ လင်ပစ်ခံရဖို့ ကံကပါလာတာပဲ၊ ကံကြမ္မာကိုပဲ
ယိုးမယ်ဖွဲ့ပါတယ်”

“မောင် စိမ်းကို မပစ်ပါဘူးကွာ”

“ရှင်ဘက်က မပစ်ပေမယ့် ကျွန်မဘက်က ရုန်းထွက်ပါတယ်၊
တရားဝင်ကွာရှင်းပေးပါ့မယ်”

“အဲဒီ လို မဖြစ်ချင်ဘူးစိမ်း၊ မောင် ကွာမပေးနိုင်ဘူး”

ဖေဖေဘက်က တုန်လှုပ်စွာ ပြောလာခဲ့သည်။

“အခုကိစ္စမှာ ကျွန်မအပြစ် ကျွန်မအမှား တစ်ခုခုပါခဲ့လို့လား ဟင်”

“စိမ်းအပြစ် လုံးဝမပါပါဘူး၊ မဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ မောင့်အပြစ်တွေပါကွာ”

“ကျွန်မအပြစ်မပါခဲ့ပေမယ့် အမှားလုပ်တဲ့သူဟာ ကျွန်မမဟုတ်ပေမယ့်
ကျွန်မအသည်း တကယ်ကို ကွဲရပါတယ် ကိုသွေးနေ။ ရှင်ကို ကျွန်မဘက်က
နားလည်ပေးသလို ရှင်ဘက်ကလည်း ကျွန်မကို နားလည်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်
ကွာရှင်းပေးပါ။

သမီးဟာ တစ်သက်လုံး ရှင်သမီးပါပဲ။ ရှင်ဟာလည်း သမီးရဲ့ အဖေပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ခင်ပွန်းတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဒီတော့
ရှင်သမီးကိုတွေ့ချင်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ကို လာခဲ့တာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်
တစ်နေရာမှာတည်းပြီး သမီးနဲ့တွေ့နိုင်တယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မကတော့
ခုချိန်ကစပြီး ရှင်နဲ့ မျက်နှာချင်း လုံးဝမဆိုင်ချင်တော့ပါဘူး။”

ပြောပြီးပြီးချင်းမှာပဲ မေမေက ထရပ်သည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ စိမ်းရယ်”

ဖေဖေငြီးတွားမှုကြောင့် မေမေက ဖေဖေကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ကာ-

“ရက်စက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး ရှင့်မှာ သုံးခွင့်မရှိဘူးလေ။

ကျွန်မဘက်က ရှင့်ကို မတွေ့ ချင်ဘူးဆိုတာက မုန်းလို့မှ မဟုတ်တာ။ ရှင်နဲ့ကျွန်မက
မုန်းလို့ခွဲခွာတာမှ မဟုတ်တာ။ နားလည် ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့တာဆိုတော့ ရှင်နဲ့တွေ့လို့
ရှင်မျက်နှာကိုမြင်ရရင် ရှင့်အပေါ် ကြင်နာသနားစိတ် ဖြစ်သွားခဲ့ရင်
မကောင်းဘူးလေ...။”

“ကျွန်မဘက်က ငါးပါးသီလလုံအောင် ထိန်းတာပါ။ ရှင်ဟာ
သူများရဲ့ယောက်ျား ဖြစ်နေ တော့ ရှင့်အပေါ် ကြင်နာစိတ်ဝင်မိသွားရင် ကျွန်မ
ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ ထိုက်မှာစိုးလို့ပါ”

မေမေ့လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဖေဖေက-

“စိမ်းပြောတဲ့ကံကို ထိုက်နေတာက မောင်နဲ့

ဟိုတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မပဲ ဝေဖန်ပြီး ကောင်းအောင်နေပါတယ်။

တစ်ဖက်သားကို အပြစ်တင်တဲ့ အမြင်မျိုးနဲ့ ကျွန်မ မကြည့်တတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကိစ္စ
မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ထင်ပါတယ်”

ဖေဖေဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို ဖြုတ်ချရင်း အေးစက်စွာ

ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

မေမေ့ဘက်က ဒီလောက်အထိ သွေးအေးလိမ့်မည်ဟု သူမမတွေးမိခဲ့။

ဘယ်လိုမှ ပြောမရတဲ့အခါမှာတော့ ဖေဖေက

ရှိသမျှပစ္စည်းအကုန်လွှဲကာ အဝတ်တစ် ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် နိုင်ငံခြားသို့ ပြန်သွားပါသည်။

ဂျပန်ကပြားမလေး မိချီကိုကလည်း ကံပဲထင်ပါရဲ့။ အဖေအရွယ် ဖေဖေ့ကို ချစ်ရှာသည်ဆို တော့ အိမ်ထောင်ရေးသာယာပုံရပါသည်။

သူမထံတော့ ဖုန်းအမြဲဆက်ကာ မေမေ့အကြောင်း မေးတတ်သည်။

“မေမေ အရမ်းကို ငြိမ်သက်သွားတာ ဖေဖေရဲ့၊ တရားနဲ့ပဲ မွေ့လျော်နေတဲ့ပုံဖြစ်နေတယ်။ သမီးက မေမေ တရားရတာ စောလွန်းတယ်လို့ပြောတော့ မေမေက ပြုံးတယ်... သိလား။ တရား ဆိုတာ စောစောတွေ့လေ ကောင်းလေပေါ့ သမီးရယ်တဲ့”

“စိမ်းက ဘဝကူးကောင်းမှာပါ။ လောဘနည်းတဲ့သူလေ”

“ဒေါသနဲ့မောဟလည်း မရှိသလောက်ပါပဲ ဖေဖေရယ်၊ နောက်ဘဝမှာ ယောက်ျားလေးပဲ ဖြစ်ချင်တယ်လို့ ဆုတောင်းတယ်တဲ့ မိန်းမသားဘဝ မဖြစ်ချင်ဘူးတဲ့”

သူမစကားဆုံးတော့ ဖေဖေ့ဘက်က အသံတိတ်သွားကာ သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့ ကြားရ သည်။

ဖေဖေလည်း ရင်မောသွားရတယ် ထင်ပါရဲ့။

ဖေဖေစိတ် ပေါ့ပါးသွားရန်အတွက် သူမဘက်က ရယ်စရာတွေ ရှာကြံပြောဖြစ်ပေမယ့် သူမ ဟာသနောက် လိုက်ရယ်နေသော ဖေဖေရယ်သံတွေဟာ အသက်မပါမှန်း သူမရင်နာနာနှင့် နားလည်လက်ခံမိလိုက်တော့သည်။

အခန်း(၂)

“အရိပ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းနဲ့ သက်ဆိုင်
တဲ့ပစ္စည်းဆိုပေမယ့် ခင်ဗျား မပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ အချိန်
ရှိတယ်။ ဥပမာ-မွန်းတည့်ချိန်၊ မွန်းတည့်ချိန်ဆိုရင်
ခင်ဗျားချစ်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပွားလေးဟာ ခင်ဗျား
ဆီမှာ ရှိမနေခဲ့ဘူးလေ”

*

နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံမှာ သူ့ဘေးက ကပ်လျက်ထိုင်ရမယ့် သူဟာ
ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ မို့ သူ တော်တော်ကို စိတ်ကျေနပ်သွားရပါသည်။
ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘေးကတစ်ယောက်သာ မိန်းကလေး ဖြစ်နေခဲ့မယ်ဆိုရင် သူ
သက်သောင့်သက်သာထိုင်ရမည်မဟုတ်ပဲ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရတော့မှာလေ။

ကိုယ်တိုင်မောင်းနေကျ Mark II ရွှေငါးကားကြီးကိုထားခဲ့ပြီး
အဝေးပြေးကားကိုပဲ ရွေးချယ် စီးဖြစ်ခဲ့သော သူ့ကို မာမီက အတတ်ဆန်း
ထွင်လှချည်ရဲ့ဟု မျက်စောင်းတထိုးထိုးနှင့်ပြောခဲ့ သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အတွေ့အကြုံသစ်တွေ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှုတွေကို
ခံစားချင်တာမို့ အဝေးပြေးကားစီးဖို့ အစီအစဉ်ကို ဆွဲခဲ့တာပါ။

“သားက ယောက်ျားလေးစစ်စစ်ပါ မာမီရ၊ အဲဒီ လောက် အထိလည်း
စိတ်မပူပါနဲ့၊ သား အသက်လည်း နှစ်ဆယ်ကျော်နေပါပြီ၊ နိုင်ငံခြားတွေမှာဆိုရင်
ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တာနဲ့ မိဘအိမ်ပေါ် ကဆင်းပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်
ကိုယ်ရပ်ကြတာပဲလေ၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံ ကိုယ်ရှာပြီး တက္ကသိုလ် တက်ကြတာ”

ဟု သူက ပြောတော့-

“တော်...တော်၊ ကိုယ့်အမေ ဆေးရုံတက်နေရတာ ကိုတောင် အဝေးတစ်နေရာကနေ ပန်းစည်းတစ်စီးလောက် ပို့တတ်တဲ့ယဉ်ကျေးမှုမျိုးနဲ့တော့ လာမယဉ်နဲ့၊ ကျုပ်တို့က ခေါင်းလေး နည်းနည်းကိုက်လာခဲ့ရင်တောင် သားလက်ကိုဆွဲထားပြီး ဟို ဒယ်ဒီကြီး ကျုပ်အနားလာနေလို့ ပြောလိုက်ရမှ ကျေနပ်တာ”

သူက တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်မိတော့-

“လွှတ်လိုက်စမ်းပါကွာ၊ ပန်းခင်းလမ်းလျှောက်လာတာကြာတော့ ဆူးခင်းလမ်းလျှောက် ကြည့်ချင်လို့ နေမှာပေါ့”

ဒယ်ဒီကတော့ ခပ်ပြီးပြီးအမူအရာနှင့် ထိုမျှလောက်သာ ပြောသည်။

“သွားအေ သွားသွား ဘဝဆိုတာကြီးထဲ ခဏဆင်းကြည့်ပြီး မြေကြီးစော်နံ့တဲ့ ရည်းစားလေးသာ ကောက်ထားမလာနဲ့”

“မာမိကလည်းဗျာ”

သူဟာ အသက်သာ နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပေမယ့် အိမ်မှာတော့ ကလေးတစ်ယောက်လိုနေဆဲ ပါ။ ဒါပေမယ့် ထိုကလေးဆန်မှုဟာ အလုပ်ခွင်ကို ရောက်ချိန်မှာတော့ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီး တည်ကြည်ခန့်ညားသောအသွင်နှင့် အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်၏ မာန်အပြည့်ဖြင့် ရှိနေတတ်သည်။

*

“ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက် တစ်ခုတည်းကျတာ အဆင်ပြေတယ်နော်”

သူ့ဘေးခုံမှ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကောင်လေးက အပြီးချိုလေးနှင့်ပြောလာခဲ့တာမို့ သူ ကောင်လေးကို သတိထားမိသွားသည်။

ချောလှချည်လား ဒီကောင်။

ယောက်ျားတန်မဲ့ ဆွတ်ဆွတ်ဖွေးနေသော အသားရောင်ပေါ်မှာ
အဝါနှစ်ရောင်လေး လဲ့လဲ့ ပြေးနေသော အသားအရည်လေးက တော်တော်ကို
ကောင်းလွန်းလှသည်။

ဆံပင်တိုတိုတွေကို Gel နှင့်ထောင်ထားကာ နားတစ်ဖက်တွင်
နားကွင်းသေးသေးလေးနှင့် ကောင်လေးဟာ အလွန်ဆုံးအသက်ရှိလှမှ
ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်ပေါ့။ ဖက်ဖူးစိမ်းရောင် T-shirt ကျပ်ကျပ်ကို အပေါ်က coat
အင်္ကျီအတိုအကျပ်ကို ထပ်ဝတ်ထားတာ အင်္ကျီလက်ကို တံတောင်ဆစ်နားအထိ
ရောက်အောင် ပင့်တင်ထားပုံက လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်ရောင်အကျပ် ဝတ်တတ်သော
ယောက်ျားတော်တော်များများကို မြင်ဖူးပေမယ့် ကိုယ်တိုင်လည်း
ဝတ်ဆင်တတ်ပေမယ့် ဒီကောင်လေး ဝတ်ထားတာလောက် ကြည့်မကောင်းဟု
ထင်မိသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို smart ဖြစ်လှပြီ perfect
ဖြစ်လှပြီဟုထင်ထားသမျှ သူ့ကိုယ်တိုင် ယောက်ျားတန်မဲ့
ပင့်သက်ငေးနေမိရသည့်အဖြစ်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကိုတွေ့လိုက်ရတော့ အစ်ကိုလည်း ကျေနပ်သွားတာ၊
ဘေးကလူသာ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ရင် အရမ်းစိတ်ကျဉ်းကျပ်ရမှာလေ”

“အစ်ကို ဟုတ်လား... ဟား ဟား... ရယ်လိုက်ပြီနော်။ ကျွန်တော်တော့
ဘဝင်မြင့်ရ တော့မယ်။ ခင်ဗျားက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျွန်တော့်ထက် ကြီးတယ်လို့
ထင်လိုက်တာလားဗျ”

“အေးလေ... မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နှစ်ဆယ်ကျော်မှာ လဲကွ”

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေသော ထိုကောင်လေးကို
မျက်ခုံးတွန့်ရင်း မေးလိုက် သည်။

“ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်ထဲရောက်ပြီဗျ”

“ဟေ... ငါလည်း နှစ်ဆယ့်တစ်ပဲ”

တစ်ဦးတည်းသော သားမို့ သူဟာ အိမ်မှာ ကလေးဆန်ပေမယ့် shopping mall ကြီးတစ်ခု လုံးကို ကိုယ်က တစ်ဝက်တိတိပိုင်ကာ အဆင့်မြင့်ဆုံးတာဝန်ကို ရယူထားတာမို့ အနေတည်ကြည် ရပါသည်။

သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် share လုပ်ပြီး ဖွင့်ထားသော shopping mall ကြီးဟာ သူက share တစ်ဝက်ထည့်ကာ သစ်ထူးနှင့် တေဇက ကျန်ရှယ်ယာတစ်ဝက်ကို တစ်ယောက် တစ်ဝက် ထည့်ဝေကာ ဖွင့်လှစ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူကတော့ အလုပ်တွင် အနေတည်ကာ မျက်နှာထားတင်းသလို စည်းကမ်းကိုလည်း တိကျပါသည်။ သူ့ကို တွေ့တဲ့လူတိုင်းက လည်းရှိတဲ့ အသက်ထက် ပိုမှန်းတက်ကြစမြဲ။

Gel ဖြင့် သေသပ်စွာ ထောင်ထားသော ဆံပင်တိုတိနှင့် အဝတ်အစားကို smart ကျကျ ဝတ်တတ်သော သူ့အသွင်က တည်ငြိမ်စွာနှင့် ကြည့်ကောင်းပါသည်။

“လေတိုက်တာ ကြိုက်ရဲ့လား၊ တံခါးပိတ်ပေးရမလား။”

သူက ပြုတင်းပေါက်ဘက်မှာမို့ တံခါးက ဖွင့်ထားသည်။ ရာသီဥတုက မိုးလေး တအုံအုံနှင့် မိုးသက်လေ ခပ်အေးအေးနှင့်မို့ ကားက ပြုတင်းပေါက်တွေကိုသာ ဖွင့်ကာ aircon ကို ပိတ်ထား သည်။

“ရပါတယ်ဗျာ... ဖွင့်ထားပါ၊ ခင်ဗျား သဘာဝလေကို ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ကိုယ်က သဘာဝလေကို ပိုနှစ်သက်တယ်

မတတ်သာတဲ့အခြေအနေမျိုးမှ aircon ဖွင့်တာကိုကြိုက်တာ”

သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်ပြောတာကို ထိုင်တိလေးက စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေပြန် သည်။ ပြီးမှ...

“တူပြန်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း သဘာဝလေကို ကြိုက်တယ်ဗျ။
ပြီးတော့ ဘဝကိုလည်း သဘာဝဆန်ဆန်ပဲ ဖြတ်ကျော်ချင်တာ၊ ဥပမာ-
လသာတဲ့ညတွေဆိုရင် အိမ်ခန်းထဲနေတာထက် ခြံထဲဆင်းပြီး
လမင်းကြီးကိုမော့ကြည့်ပြီး ဂစ်တာတီးတာ၊ ခင်ဗျားကရော”

သူက ပြုံးလိုက်ကာ-

“ကိုယ်က မိုးရွာထဲ အကာအကွယ်မပါဘဲ လျှောက်သွားရတာ ကို
ပိုသဘောကျတယ်ကွ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့် အသားကို
မိုးစက်တွေ လာထိ မှန်တာ အရမ်းသဘောကျတယ်ဗျ”

“ကားစထွက်ကတည်းက စကားပြောဖြစ်ကြတာ
တစ်ယောက်နာမည်တောင် တစ်ယောက် မသိကြသေးဘူးကွနော်။ ကိုယ့်နာမည်က
ရိုက်ခတ်ညံ့၊ မင်းကရော”

ကောင်လေးက အပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ရင်း-

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဝသုန်ပါ”

“အိုကေ... ဒါနဲ့ လားရှိုးကို ဘာကိစ္စနဲ့သွားမှာလဲ”

“ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ အလည်သွားမှာပါ”

“ဪ”

“ဒါနဲ့ခင်ဗျားကရော”

“ကိုယ်က ကိုယ်နောက်ထပ်ဖွင့်မယ့် shopping mall အတွက်
မြေနေရာသွားကြည့်မှာ”

ကောင်လေးက သူ့ iPad လေးကိုထုတ်ကာ ဟိုပွတ်ဒီပွတ် ပွတ်ရင်း-
“ခင်ဗျားက shopping mall ပိုင်တာလား”

“choice ဆိုတဲ့ shopping mall က ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ share
လုပ်ပြီး ဖွင့်ထားတာ လေ”

“ဪ... ကျွန်တော်ကတော့ ကျောင်းပြီးကတည်းက
ဘာအလုပ်မှမရှိဘဲ ထိုင်နေတာ လေ၊ ကျောင်းတောင် distance နဲ့ပြီးတာ၊
အပေါင်းအသင်းလည်း သိပ်မရှိဘူးဗျ၊ ဆွေမျိုးထဲက cursin တွေနဲ့ shopping
ထွက်တယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်တယ်၊ stage show တို့ ဘာတို့ ကြည့်ဖြစ်ပါ တယ်”

သူလည်း ဖုန်းနှင့် internet သုံးရင်းမှ -

“ဒါဆို... မင်းတစ်နေ့ တစ်နေ့ ဘာလုပ်နေလဲကွ”

“video ရိုက်တယ်”

“ဘာ... ဒါဆို မင်းက Model လား၊ director လား”

သူ့စကားကြောင့် ငတိလေးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။

“ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကို တော်တော် အထင်ကြီးတာပဲဗျာ၊
ကျွန်တော်က Model တစ်ယောက် မဟုတ်သလို director တစ်ယောက်လည်း
မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့အရာလေးတွေကို
movie လေးတွေ ရိုက်တာပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ဘာသာ ကျွန်တော်
ပြောချင်တဲ့စကားလေးတွေကို ပြောရင်းနဲ့လည်း ရိုက်တယ်၊ အပျင်းပြေပေါ့ဗျာ”

ဒီငတိလေးမှာ တာဝန်ရယ်လို့ လေးလေးပင်ပင်ရှိပုံမရပေ။ ဘဝကို
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ တွေးထားပုံရသည်။

“မင်းဘဝက မိုက်လှချည်လား၊ ကိုယ်မင်းဘဝကို ခဏတော့
ယူချင်တယ်”

“လူချင်းလဲရအောင်လေ”

သူက အိတ်ထဲမှာ အသင့်ပါလာသော visiting card ကို
ထုတ်ပေးလိုက်ကာ -

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဆက်သွယ်လိုက်ပေါ့ကွာ”

“အိုကေ... ကျွန်တော့်မှာတော့ card မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်
ရန်ကုန်ရောက်မှ ဆက်သွယ် လိုက်မယ်”

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း-

“ကိုယ်က ဒီမှာ တစ်ပတ်လောက်ကြာမှာကွ၊ ဒီတစ်ပတ်တောင်
တော်တော်အချိန်ဆွဲပြီးလာ ရတာ ၊ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် တာဝန်တွေလွှဲပြီး
ထွက်ခဲ့တာလေ”

“ကျွန်တော် share ဝင်လို့ရမလား”

“လောလောဆယ် အရင်းအနှီးက သိပ်မလိုဘူးကွ၊ လိုရင်
ပြောမယ်ကွာနော့”

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အရမ်းကိုခင်သွားပြီဗျာ”

အာ ဒီကောင်။

ယောက်ျားချင်း ငြိတွယ်ချင်နေတာလား။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ခင်လို့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပွားလေးတစ်ခု
လာက်ဆောင်ပေးမယ်”

ငတိလေးစကားကြောင့် သူ့မျက်ခုံး ပင့်တက်သွားရကာ-

“ကိုယ်ပွားဆိုတာ ကိုယ်နဲ့မကွာရှိသင့်တဲ့အရာ မဟုတ်ဘူးလား”

“တစ်စိတ်တစ်ဒေသတော့ မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့်... .

အလုံးစုံတော့မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ အရိပ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုပေမယ့် ခင်ဗျား မပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ အချိန်ရှိတယ်၊ ဥပမာ- မွန်းတည့်ချိန်ပေါ့၊ မွန်းတည့်ချိန်ဆိုရင် ခင်ဗျားအရိပ်ဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ပွားလေးဟာ ခင်ဗျားဆီမှာ ရှိမနေခဲ့ဘူးလေ၊ ဝန်ခံရရင်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝက မွန်းတည့်နေတယ်ဗျာ၊ ကိုယ်ပွားလေးဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်ဘဝ မွန်းတည့်နေချိန်မှာ အရိပ်ပျောက် နေချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်ဆီမှာ သိမ်းထားလိုက်ချင်တာ”

သူ့မျက်ခုံးထူထူလေးကို တွန့်ချိုးလိုက်ရင်းမှ-

“မင်းက ကိုယ့်ကိုယ့်တယ်ပေါ့၊ ကိုယ်က စည်းကမ်းမရှိလို့ ပျောက်သွားခဲ့ရင်ရော”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ယုံကြည်စိတ်နဲ့ လေးစားသွားလို့”

“ကိုယ်က သူများကိစ္စ စပ်စုတာ ဝါသနာမပါဘူးကွာ၊ ဘယ်သူ့အကြောင်းမှလည်း စိတ်မဝင် စားဘူးကွ၊ အဲဒါကြောင့် မင်းပစ္စည်းကို ကိုယ်မယူချင်ဘူး”

ငတိလေးဘက်က စကားသံတိတ်သွားတာမို့ သူလည်း နားကျပ်လေးတပ်ကာ သီချင်း နားထောင်နေလိုက်သည်။ ငတိလေးဘက်ကို မသိမသာ ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ iPad လေးနှင့် game ကစားနေသော ငတိလေးကတော့ မျက်နှာသုန်မှုန်နေဆဲ။ သူ သက်ပြင်းမသိမသာ ကျိတ်ချလိုက်သည်။

သူ့သီချင်းနားထောင်ရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားကာ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ခါသွားသောကြောင့် လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

“နိုးလာပြီလား ကား ဘီးပေါက်သွားတာပါ။ အောက်ဆင်းရင်း
လမ်းလျှောက်ရအောင်လေ”

ကားဘီးလဲနေတုန်း လမ်းဆင်းလျှောက်ရင်း စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း
ပြောဖြစ်ကြသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာတော့ ကားဘီးလဲလှယ်ခြင်း ပြီးစီးသွားပြီမို့
ကားပေါ်ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့လည်း စကားဆက်ပြောဖြစ်ကြပြန်သည်။

“ကျွန်တော်က လားရှိုးကပြန်ရင် လက်ထပ်ရတော့မှာဗျ”

“ဟုတ်လား၊ congratulation ပါကွာ”

“ကျွန်တော်က မလိုချင်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားရော လက်ထပ်ရမယ့်သူ
ရှိနေပြီလား”

ငတိလေး၏ အမေးစကားကြောင့်
သူဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်မိသည်။

“မရှိသေးပါဘူးကွာ”

“စိတ်ကြိုက် မတွေ့သေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မတွေ့သေးတာ”

“အဲဒါဆိုဗျာ... စိတ်ကြိုက်ဆိုတဲ့အဆင့်ကို ရောက်မလာဘဲနဲ့
ဖျက်ခနဲလေး ချစ်မိသွားတာ မျိုးရော”

“ဟား... ဟား... ဟား... မရှိပါဘူးဆိုကွာ၊
ယောက်ျားချင်းညာစရာလားကွ၊ မင်းက ကိုယ့်ကိုမယုံဘူးလား”

“ဒါဆို... ခင်ဗျားကို လူကြီးတွေကလည်း မစီစဉ်ပေးကြဘူးပေါ့၊
ဟုတ်လား”

ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ ဒီလောက်စပ်စုလာတော့ သူ
နည်းနည်းစိတ်ပျက်လာတော့သည်။ ခရီးဝေးမှာ ရွယ်တူယောက်ျားလေး ဘော်ဒါချင်း
အပျင်းပြေ စကားပြောချင်ပေမယ့် ဒီငတိလေးကတော့ တဆိတ် စကားများကာ
စပ်စုလွန်းလှသည်။

သူ့အကြောင်းကို ဖုံးကွယ်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တကယ်ကို သူ့မှာက
ဘာမှကို မရှိခဲ့တာလေ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ သူ့ဦးနှောက်ထဲ၊
နှလုံးသားထဲဝင်လာဖို့အတွက် နေရာမပေးနိုင်သေးတာပါ။

“ကျွန်တော့်ကိုတော့ လူကြီးတွေ စီစဉ်ပေးတာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ
ငြင်းပိုင်ခွင့်ရော၊ ငြင်းပယ်နိုင်တဲ့ ခွန်အားရော မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က
လူလောကထဲကို အစွမ်းအစမရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ရောက်လာတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့
လူတစ်ယောက်ပါ”

မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်ခုခုကို ခံစားနေရသော ခံစားမှုနှင့် ပြောနေသော
ငတိလေးကို သူ စိုက်ကြည့်ရင်းမှ-

“ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ၊ လူတိုင်းမှာ အရည်အချင်းဆိုတာ
ရှိကြတာပဲ၊ မင်းက ကိုယ့်အရည်အချင်းကို ကိုယ်မထုတ်သုံးတတ်လို့ပါ။
တခြားလူမှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ကိုယ့်မှာ ရှိချင်မှရှိလိမ့်မယ်၊ အဲ
တခြားလူမှာလည်း ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ရှိချင်မှရှိမှာ ပေါ့။
တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ မတူဘူးလေ”

ငတိလေးက iPad လေးကို Power off လုပ်လိုက်တာ။

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီမှာ ကျွန်တော်ကတော့
ညံ့တဲ့အမျိုးအစားထဲမှာ ပါမှာသေချာတယ်၊ ကဲ ကဲ...
ခင်ဗျားသီချင်းနားထောင်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဆက်နားထောင်လေ၊
ကျွန်တော်လည်း တစ်မှေးလောက် မှိန်းလိုက်ဦးမယ်ဗျာ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ အိပ်ပျော်အောင်အိပ်ပါ”

သူလည်း နားကျပ်လေး နားတွင် ပြန်တပ်ရင်း သီးချင်းသံတွေထဲ
စီးမျောနေလိုက်တော့ သည်။

*